

paandør os den, det er Kongen af Danmark, som har indbudt de Stater, som han antog for velstande imod ham, til at være ham behjælpelige med at overvinde de Vanskeligheder, som Arvesølgens Forskjellighed eller Tyvdfølsomhed frembød, og Initiativet var aldeles overladt til ham; Sagen bliver ordnet paa den Maade, som var meest stemmende med hans Ønske, med hans Dynasties Interesse. Jeg behøver vel ikke her at gjentage, at, fordi Forsødet til den nuværende danske Kongestamme har været Motiv til den Tingenes Ordning, man har truffet, at derfor skulde dette Familienarrangement være den eneste Hjemmel; dermed vilde man aldeles fornægte vor Grundlov; thi Grundloven har jo tillagt Kongen i Forsøbindelse med Rigsdagen en Ret til at ordne Thronfølgen; den Tid var der slet ikke Spørgsmaal om noget Samtykke; her er der iagttaget alle de Hensyn til legitime Rettigheder, som det var muligt at iagttage. Det er ogsaa saa langt fra, at det danske Monarchie skulde blive en blot geographisk Stat, som ingen Rod havde i Historien; det er jo det danske Monarchie, som skal opretholdes i det Omfang, som det i lang Tid har havt, og det er jo Danmark, som i Tractaten bliver nævnt som den Stat, der skal vedligeholdes (Hør!). Det bliver end ikke noget aldeles nyt Dynastie, det er et Dynastie, som udvikler sig af det tidligere dynastiske Forhold, uagtet det ikke er skeet paa den ganske sædvanlige Fremgangsmaade. Jeg maa iøvrigt bemærke, at en Stat ikke bliver en ny Stat, fordi den faaer et ganske nyt Dynastie eller en ny Forsatning, og man seer ogsaa, at nye Dynastier kunne forskaffe sig Agtelse; derpaa see vi Exempel i vor Naboetat Sverrig. Det Dynastie har vistnok erhvervet sig megen Agtelse, uagtet de historiske Forhold i visse Henseender have været ugunstige derfor. Jeg kan ikke see, hvorledes man kan sige, at det er Holsteen, der ved den paatænkte Arveordning faaer Overvægten; jeg er overbevist om, at, dersom den ældre holsteenske Stemning skulde gjælde, saa vilde man hellere stilles fra Danmark end renoncere paa det Dynastie, som der ansaaes berettiget. Nu er det Den, der efter den danske Kongelov antages for at være nærmest til Arvesølgens, som i Forbindelse med en fjernere

Agnat af Christian den Første, men som dog er gift med en af de nærmeste Arvinger til den danske Throne, bliver Herfter over det hele Monarchie. Jeg seer heller ikke, hvorledes en tilkommende Stats Sammensætning skulde i mindste Maade forringe enten Danmarks Værd eller Danmarks Indflydelse paa de fælles Anliggender. Danmark udgjør jo Tyngdepunktet i den hele Stat; Armeens Enhed giver jo allerede Danmark en meget betydelig Overvægt; paa den fælles Rigsdag, hvorpaa de vigtigste Anliggender skulle afgjøres, vil jo Danmark ved Stemmernes numeriske Overvægt faae en betydelig Indflydelse, foruden at man maa antage, at en Deel af Slesvig sympathiserer med Danmark; altsaa det, at de danske Interesser derved skulde være udsatte for nogen Fare, forekommer mig aldeles at være grebet ud af Luften. Iøvrigt er det, som jeg før har udtalt, en mærkelig Pietet, der nu er opstaaet for Kongelovens Arvesølg, efterat man tidligere ikke har brydt sig om at omstyrte den. Jeg kan ikke undlade, her at nævne en Udtalelse af den meget agtede Folkethingsmand for Frederiksborg Amts 1ste Valgfreds (Glausen), idet han paaberaabte sig Griffensfeldts Autoritet som Hjemmel for vor Arvesølges Værd og sagde, at den beviser Griffensfeldts Forudsæenhet. Jeg maa for det Første bemærke, at, naar den hidrørte fra Griffensfeldt, saa var den et overordentlig slet Exempel paa Forudsæenhet. Man maa nemlig lægge Mærke til, at den Tid var det aldeles afgjort, at Arvesølgens i begge Hertugdømmerne, baade Slesvig og Holsteen, var reen agnatisk; det er først 1720, at der blev Anledning til at antage det Modsatte med Hensyn til Slesvig, og altsaa, da Frederik den Tredie kun havde to Sønner, en paa 7 og en paa 14 Aar, da den cognatiske Arvesølg blev indført, hvilket skete i Aaret 1660, vilde der jo have været meget stor Fare for, at baade Slesvig og Holsteen kunde blive afsondrede fra Danmark. Lænk vi os tilbage til den Tid, maae vi indrømme, at Danmark vilde være udsat for den største Fare, hvis begge Hertugdømmerne vare blevne stillet fra samme. Vi vide jo, at i den hele Periode fra Kong Valdemar den Anden og til den oldenborgske